

DE TRAGEDIE VAN EVROPA 1

DEEL 1. Geschiedenis van een Vestingstad.

(Een satirisch stadssprookje, geïllustreerd met kaarten, beeltenissen en cartoons van presidenten en premiers)

0. Intro 14 sec met 8 sec (De Geschiedenis van Mundo) tekst (22 sec Muziek Gnossiennes 1)

1. Er was eens een historische vestingstad met een muur en een gracht. Boven de zuidelijke stadspoort was haar naam uitgebeiteld 'Evropa'. Buiten de oude stadskern had men in de laatste eeuw een paar nieuwe volkswijken gebouwd. De stad was omgeven door vruchtbare landbouwgrond, bossen en grote meren. In de archieven stond de gemeente beschreven als: Mundo.

2. De vestingstad was gebouwd rond het kerkplein. De naam van de stad was in de gevel van het oude Raadhuis gegraveerd.

3. Op de vloer de ontvangsthal van het Raadhuis waren Globes in het marmer gegraveerd. En op de witte achtermuur waren de woorden 'Vrijheid, Vrede, Democratie, Recht en Waarheid' geprojecteerd. Als je in de hal omhoog keek hing er aan de zoldering een wonderlijke kunstinstallatie. Er hingen menselijke figuren geketend tegen de draagbalken van het plafond. Ze werden gedwongen te kijken naar de projectie met de vijf woorden. Daarachter stonden vijf menselijke poppen met ijzeren frames waaruit de woorden waren uitgesneden. In hun lichamen waren lampen gemonteerd, waardoor de woorden op de witte muur werden geprojecteerd.

4 'De Allegorie van de Grot' stond er bij de toelichting. De kunstenaar had zich naar eigen zeggen laten inspireren door het verhaal van de klassieke Griekse denker Plato in zijn boek Politeia. De meeste stadsburgers begrepen niet direct wat de kunstenaar had willen zeggen, maar voor kunst moest je respect hebben en Plato was een groot klassiek denker, een zoon van de oude stad, wiens eerbetoon goed paste in de ontvangsthal van het oude Raadhuis.

5. De stad was getekend door een rijke, maar ook bloedige geschiedenis. De laatste 100 jaar alleen hadden er twee verschrikkelijke stadsoorlogen gewoed en daarna nog eens een stille oorlog, die het stadje jarenlang, nee decennia lang had verdeeld. Gelukkig ging het de afgelopen 30 jaar beter. Of leek dat

maar zo? De laatste jaren gebeurden er wonderlijke dingen, waardoor er wederom donkere wolken boven Evropa kwamen drijven.

6. De oude stad was verdeeld in vier kwartieren. Aan de zuidkant van het plein lag het Romaanse kwartier met haar eeuwenoude Katholieke kerk. Iedere zondag droeg priester Franciscus daar de mis op. Mario was de koster van de kerk en beheerde het kerkmuseum.

7. Naast het Raadhuis lag het bekende hotel-restaurant Elysee van waaruit kon men het stadsmuseum bezoeken. **8** Emanuel was daar de directeur

9. Aan de Noordkant lag het Germaanse kwartier met de protestantse kerk. Daarachter lagen de werkplaatsen en woonverblijven van de familie German. De familie German had een belangrijke rol gespeeld in de grote apocalyptische stadsoorlogen. De oudere familieleden kenden hun verantwoordelijkheid en zetten zich na de tweede stadsoorlog nadrukkelijk in voor de vrede in Evropa. Ze weigerden principieel mee te doen aan de strafexpedities in de volkswijken van Mundo en de wapenwedloop die de oude stad steeds weer teisterde. Maar de nieuwe generatie Germans met Vader Olaf en zijn beide zusters Anneleen en Ursula leken de schaamte voorbij.

10. Olaf gaf leiding aan de werkplaatsen en zijn zuster Anneleen deed de verkoop. **11.** Anneleen was in haar jeugd pacifist geweest, maar had in het geheim een fascinatie voor wapens opgevat. Ach. De laatste stadsoorlog was al meer dan 75 jaar geleden en bijna iedereen die hem had meegemaakt leefde al niet meer. Maar hadden de diverse historici van de stad en de vele stadsomroepers wel de juiste conclusies uit het dramatische verleden van de stad getrokken? Of zou het oude Evropa al haar fouten opnieuw gaan maken?

12. Hun oudste zuster Ursula was ambitieus. Ze was benoemd tot voorzitter van de oude stadsraad en pleitte voor betere bewapening en uitbreiding van de Stad. Ze had een vrij naïef beeld over de toekomst van Evropa en de waarheid. Waarheid was voor haar wat door de leden van de Stadsraad democratisch was vastgesteld en trouw door de stadsomroepers werd rond geroepen. **13.** Maar daartegen was protest. Critici van diverse pluimage in de stad vertoogden dat de stadswaarheid een projectie was.

14. Ursula noemde dat 'desinformatie' en had daarvoor een eenvoudige oplossing: Censuur. Met censuur hadden de Germans in hun familiegeschiedenis ruime ervaring, maar dat waren ze even vergeten.

15. Naast de familie German woonde buurman Mark, die een souvenirwinkel had met een **16.** koeriersbedrijf voor de gehele gemeente. Hij deed dat werk al lang en er werd gefluisterd dat hij stiekem werkte aan een nieuwe machtige functie in de Stadsraad.

17. Achter het Raadhuis en over de binnengracht lag het Atlantische kwartier. Tegen de westelijke stadsmuur stond de klassieke 19^e eeuwse woning van Boris. **18.** Boris, de bankier regelde de financiële zaken in de gemeente en had overal zakelijke contacten. Berucht waren zijn vele ontmoetingsfeestjes, die de gasten parties noemden. Boris had een paar jaar geleden met zijn medewerkers bepaald dat hij genoeg had van de vergaderingen en regels van de oude stadsvereniging. Hij wilde meer eigen zeggenschap en besloot het lidmaatschap op te zeggen.

19 Buiten de stadswal aan de overkant van het meer lag het landgoed van Boris zijn neef, Uncle Joe. Het landgoed had een grote tuin met een hek en camerabewaking.

20. Uncle Joe heette eigenlijk Joe, maar iedereen noemde hem Uncle Joe omdat hij met zijn vrienden de hele gemeente Mundo beheerste. Uncle Joe was rijk en gaf grote feesten met shows. Veel stadsgenoten uit Evropa bewonderden hem, maar in de nieuwe volkswijken werd hij gevreesd en gehaat.

21. Uncle Joe was machtig. Hij stelde de regels in Mundo en schuwde geen geweld bij de handhaving daarvan. Hij had een enorme verzameling wapens in zijn tuinhuis en garage opgesteld. Musketten, kruisbogen, zwaarden, degens, knotsen, goedendags, katapulten en zelfs kanonnen en pistolen. Zijn kinderen organiseerden daar geregeld een schietpartij mee, maar eigenlijk was dat niet de bedoeling, want Joe wilde de wapens verkopen aan de burgers in de stad. Zijn kelders lagen vol buskruit, waarmee hij gemakkelijk een hele stadsbuurt kon vernielen. Wat zeg ik? Hij kon er de hele gemeente Mundo wel mee terugwerpen in het stenen tijdperk. Joe hield zich verder bezig met schimmige zaken, waaronder illegale spionage en handel in verboden drugs, die hij overal liet produceren.

22. Uncle Joe had een geniale truc bedacht om al zijn activiteiten te financieren. Hij had in het verleden met zijn vrienden in de oude stad afgesproken dat alle zaken in de gemeente het best in Uncle Joe geld konden worden afgerekend. Joe had een drukpers in zijn kelder laten neerzetten en

daarmee kon hij onbeperkt geld drukken. Hij streefde ernaar dat iedereen voor zakelijke transacties Uncle Joe geld zou gebruiken, dan zou hij ze beschermen tegen kwaadwillende lieden. Joe kocht overal in het dorp spullen voor zijn landgoed en gaf onbeperkt schuldbewijzen uit.

23. Veel spullen kwamen de laatste decennia uit de fabriek van Xi, want die waren goedkoop. Xi had een groot familiebedrijf in de grootste volkswijk van de gemeente aan het Grote Meer. Hij produceerde met zijn familie tegen lage prijs veel van wat de gemeente nodig had. Uncle Joe besteedde daarom zijn productie deels uit aan Xi en betaalde eenvoudig in schuldbewijzen van zijn eigen geld. Xi financierde dus eigenlijk het landgoed en de activiteiten van Joe Maar Xi was de laatste jaren begonnen zijn schuldbewijzen om te zetten in ander geld en Joe zag zijn lucratieve geldhandel bedreigd.

24. Eigenlijk was de Verenigde Raad met de vertegenwoordiging van alle buurten en dorpen het hoogste orgaan van de gemeente Muno, maar omdat het nieuwe Gemeentekantoor in de tuin van Uncle Joe lag, deed deze net of hij overal de baas was. Joe verscheen geregeld in de oude stad om met zijn vrienden te overleggen over de problemen in de oude stad en de groeiende macht van de volksbuurten buiten de vesting.

25. Aan de Oostkant van de oude stad lag de Slavische buurt rond de oude Christelijk orthodoxe kerk. Daarachter tegen de Oostelijke stadsmuur lag het complex van panden en percelen van de familie Slavak. Daar woonden Vladimir en zijn halfbroers Volodymir en Alexander.

26. De familiegeschiedenis van de familie Slavak is een fascinerend verhaal. De voorvaderen Slavak en hun personeel hadden een revolutie gevoerd, waarin ze al het bezit van de familie Slavak hadden gesocialiseerd. De Boerderijen waren toen gezamenlijk eigendom geworden. Iedereen kon werken op de Boerderijen en in de werkplaatsen en iedereen zou ontvangen wat hij nodig had.

27. Maar de Westburgers met veel bezit, die ook elders in Mundo bezittingen exploiteerden voelden dit als een bedreiging. Tenslotte was de familie German met diverse families uit het Slavische kwartier bij de percelen en landerijen van de communale Slavaks binnengedrongen. Een jarenlange verschrikkelijke Stadsoorlog was het gevolg geweest. De Slavaks en de Westburgers streden daarin samen tegen de Germans en hun Slavische vrienden. Na 4 jaar strijd hadden de Slavaks onder leiding van Grootvader Josef het gehele Slavische kwartier alsmede de werkplaatsen van de Germans bezet.

28. In het Slavische kwartier moesten de burgers toen beter en socialer samenwerken. Met meer rechten voor hun personeel. De Boerderijen werden gezamenlijk eigendom en iedereen in het Slavische kwartier kon werken op de Boerderijen en in de werkplaatsen. Alle inwoners zouden ontvangen wat zij nodig hadden. Het was een mooi ideaal, maar er waren grote problemen. Allereerst voelden de Atlantiers zich door de communale denkbeelden bedreigd. In de volkswijken waren na de Grote Stadsoorlog de arbeiders op de percelen van de Westburgers opstanden begonnen om de percelen te socialiseren. De Atlantiers dreigende alles kwijt te raken en vreesden dat straks ook hun eigen personeel in de binnenstad meer loon en rechten zou gaan eisen.

Atlantis.

29. Om zich te beschermen tegen de communalen had Uncle Joe daarom na de grote stadsoorlog met zijn vrienden uit de oude stad de machtige schietvereniging Atlantis opgericht, waarvan de meest aanzienlijke Westburgers lid waren geworden. In het Slavische kwartier hadden ze toen schietvereniging Slava opgericht. Het eindresultaat was dat er dwars over het Marktplaatsje en door de oude stad een zwaar bewaakte prikkeldraadversperring had gelopen, waar je alleen na controle van paspoort en visum doorheen mocht. De Westburgers en hun tegenstanders in het Slavische kwartier hadden achter hun ramen en op hun daken overal wapens opgesteld. De kelders van de stad waren gevuld met grote voorraden musketten, kruisbogen, zwaarden, degens, knotsen, goedendags, katapulten en zelfs pistolen en kanonnen. Die situatie duurde 40 jaar. Toen grootvader Jozef en ook zijn broers gestorven waren ging de macht over op hun oudste zoon Michael.

30. Michael was een charmante idealist. Hij hield enthousiaste verhalen en wapperde dan met zijn vlag met hamer en sikkel. Hij was een man van Vrede en had iedereen in het oude Raadhuis gewonnen voor zijn vredesplannen. Michael slaagde erin om een nieuw tijdperk van Vrede, hervorming en verzoening te realiseren. Het vredesverdrag was getekend in het huis van de familie German. De Westburgers en Uncle Joe hadden Michael plechtig beloofd dat ze nu vrienden zouden zijn en schietvereniging Atlantis nooit zou willen uitbreiden. 'Geen inch' beloofden de Westburgers. De prikkeldraadversperring werd opgeruimd en iedereen ging weer bij elkaar bezoek en handel drijven. Er gloorde een mooie toekomst. Of was het verleden van wantrouwen toch niet helemaal voorbij?

31. In het Slavische kwartier wilden een aantal burgers liever voor zichzelf beginnen. Daarbij zagen ze dat de Westburgers veel rijker waren dan zij. De wijkgenoten van de familie Slavak, maar ook hun kinderen wilden meer privacy en minder collectief. Natuurlijk was Vader Michael teleurgesteld in het gebrek aan idealisme van zijn buurtgenoten en kinderen, maar hij riep dat zijn hervormingen vrijwillig en democratisch moesten zijn of anders niet. Hij accepteerde de transitie zonder geweld en ging noodgedwongen met pensioen. Zijn broer, Boris de drinker nam even de leiding over, maar die maakte er zo verschrikkelijke puinhoop van dat het eter was om de oudste zoon Vladimir directeur te maken.

32. Na enkele jaren werd duidelijk dat de Westburgers zich niet hielden aan de gemaakte afspraken met Vader Michael. Uncle Joe en zijn vrienden gingen overal op bezoek en beloofden iedereen die lid werd van Atlantis economische voorspoed en veiligheid. In de jaren daarna werden steeds meer families in het Slavisch kwartier lid van Atlantis. Iedereen kocht nieuwe kruisbogen, musketten en pistolen en die werden allemaal richting het Slavak familiecomplex gericht.

33. Iedereen mocht lid worden van Atlantis, behalve Vladimir, want die moest de vijand blijven. Want als er geen vijand meer was, wilde niemand meer lid worden van Atlantis en zoveel geld besteden aan de wapens van Uncle Joe en zijn vrienden. Vladimir vroeg wel steeds, 'maar we waren toch vrienden?' , maar dan lachten ze wat en zeiden dat het niet om hem ging.

Zelfs de oude Vader Michael voelde zich verraden en zei tijdens een herdenkingsbijeenkomst bij de familie German 25 jaar na het grote vredesverdrag dat Uncle Joe en de Westburgers met hun schietvereniging Atlantis de veiligheidsafspraken hadden verbroken. Niemand luisterde meer naar Michael. Ach. Hij was een oude man, die nog geloofde in vrede en rechtvaardigheid. Het was allemaal al zo lang geleden en alles ging goed voor hen. Ze sloten hun ogen voor de problemen in het Slavisch kwartier en de onvrede in de nieuwe volkswijken.